

Ľudí prítomných na bohoslužbách myslí a sústredí sa na úplne iné záležitosti. Nevie ako Vy, ale ja tomu nehovorím, že sme veriaci.

Všetko čo robíme voči Bohu, či už sa modlíme, spievame alebo vykonávame inú činnosť na slávu Božiu, malo by to vychádzať z nášho srdca. Inak to nemá zmysel. O to sa snažme.

Mám ťa rád

Lea Hovanová, žiačka 5. ročníka ZŠ

Každý človek by mal vedieť že Ježiš je s ním stále, hoci my ľudia ho nevidíme ani nepočujeme, ale On nás vidí a počuje veľmi dobre. Veriaci človek ktorý sa k Bohu modlí a k Ježišovi, tak ho vidí a počuje tiež. Ale mi ľudia sme už raz takí, Ježiš nás má rád takých aký sme. Preto by sme sa mali naučiť veriť a počúvať jeden druhého a možno aj Ježiš nám dá znamenie. Ak sa k nemu modlite tak iste počujete že vám vraví: *mám ťa rád takého, takú, aká si.*

Kameň, ktorý bráni životu (Mt 28,2)

Anselm Grün – prevzaté z internetu

Kameň, ktorý uzatvára hrob, je symbolom blokad, ktoré nám bránia žiť. Mnohí poznajú pocit, že na nich leží kameň a nenecháva ich žiť. Možno ide o balast minulosti, o mnohé zranenia a rany, ktoré nám znemožňujú vstať a ísť svojou cestou. I obavy nás môžu ochromovať. Niekedy nás ako kameň na srdci ťažia budúce udalosti: máme strach z nejakého rozhovoru, skúšky, ťažkej operácie. Niekedy nás ťažia ako kameň ľudia: majú nad nami moc a v ich blízkosti nemôžeme voľne dýchať. Obmedzujú nás. Blokujú nás. Nechováme sa tak, akí skutočne sme.

Vzkriesenie znamená, že z neba zostúpil anjel a odvalil kameň. Bremeno, ktoré nám bráni v živote, je odvalené. Zasa môžeme voľne dýchať. Zrazu už ho necítíme – na odvalený kameň si ako víťaz sadá anjel. Kameň sa stáva znamením víťazstva života nad smrťou. Pripomína nám, že sa nám stal zázrak, že náš hrob je otvorený a my môžeme vstať. Možno sme premýšľali a v mnohých rozhovoroch sme sa pokúšali oslobodiť sa od váhy kameňa, ale nebolo to k ničomu. Naraz však vstupuje do nášho života anjel a bez toho aby sme tušili aký proces v nás prebieha, je kameň odvalený a my zasa cítime život.

Mnohí ľudia majú srdce z kameňa. Natoľko sa uzavreli citom, že ich srdce stvrdlo na kameň. Sú chladní. Za kameňom, ktorý uzatvára hrob, tlie mŕtvola. V príbehu o Lazarovi symbolizuje kameň na jeho hrobe absenciu vzťahov. Kto leží za kameňom, stratil väzby k ľuďom. Ježišova láska preniká i kameňom. Je tak silná, že i skrze neho znovu prebúdzajú priateľský vzťah. Siahajú až do hrobu.

V príbehu o Lazarovi zasahuje Ježišova láska Lazarovo mŕtve srdce a prebúdzajú ho k novému životu. V Ježišovom vzkriesení posielajú Otcova láska anjela, aby odvalil kameň. Otcova láska preniká až do temnoty smrti. Otcova láska Syna prebúdzajú. Patrí ale i nám. Otec pošle svojho anjela i k nám, keď sa uzavrieme v hrobe svojho strachu a strnulosti. Jeho láska odvalí kameň, ktorý nás pevne drží v hrobe, a prebudí nás k novému životu.

Stretnutie so Vzkrieseným (Mt 28,7)

Anselm Grün – prevzaté z internetu

Anjel vyzýva ženy, aby povedali učeníkom: „Bol vzkriesený z mŕtvych, ide pred vami do Galileje, tam ho uvidíte“ (Mt 28,7). Učeníci sa mali znova vrátiť domov do Galileje. Nestretnú sa s Pánom v svätom meste, ale tam, kde sú doma, tam, kde žijú a pracujú, uprostred svojho všedného dňa. Galilea bola zemou, kde spoločne žili židia a pohania. Je teda predstaviteľkou „zmiešaného národa“, zmesi, z akej sa skladá i náš život. Náš život je Galilea. V nás bývajú, vzájomne premiešaní, židia i pohania. V nás je vedľa seba Božia blízkosť i Božia diaľka, viera a nevera, láska a nenávisť, pohyb a strnulosť, svetlo a temnota. I my bývame spoločne s ľuďmi, ktorí hľadajú Boha a s tými, ktorí sa o neho nestarajú, s ľuďmi, ktorých milujeme, a s inými, s ktorými ťažko vychádzame.

Uprostred našej premiešanej Galileje uvidíme Vzkrieseného. Tak nám to anjel prisľúbil. Anjel sa obracia k našim očiam: nimi uvidíme Vzkrieseného. Potrebujeme nové oči, aby sme Vzkrieseného rozoznali uprostred svojho života. Uvidíme ho pri pohľade na ľudskú tvár, na ktorej bolesť ustupuje radosti, na ktorej sa rozsvetuje nádej a dôvera. Vzkrieseného uvidíme pri sledovaní toho, ako ľudia riešia konflikty, ako sa uvoľňuje atmosféra pri rozhovore, ako sa spolu ľudia zmierujú. Vzkriesenie sa teda chce zviditeľniť, i keď ho evanjelisti popisujú ako niečo neviditeľné, nepozorovateľné. Vzkriesenie uvidíme tiež, keď budeme bdelymi očami pozorovať jarnú rozkvitajúcu prírodu. Nie nadarmo ospevujú rôzne veľkonočné piesne so vzkriesením i rozkvet všetkého stvorenia.

Na Vzkrieseného hľadáme v kvete, ktorý práve pučí, v zelenajúcej sa tráve, v pestrosti jarnej lúky a zreteľne poznávame, že je život silnejší než smrť. Nie nadarmo je jar spájaná tiež s láskou.

Pozrime sa dnes pozorne okolo seba na pučiaku prírodu a rozoznáme v nej silu vzkriesenia. Pozrime na lásku, ktorá rozkvitá i v našom živote. Vzkriesený predišiel i nás. Už je v našom živote, v našej Galileji. Potrebujeme len bdelé oči, ktoré ho objavia uprostred nášho zamotaného života. Ak ho uvidíme, premení sa naša Galilea a v našom živote nastane vzkriesenie.

KALVÍN - Zborový list

Vydáva: Reformovaná kresťanská cirkev na Slovensku – cirkevný zbor Michalovce.

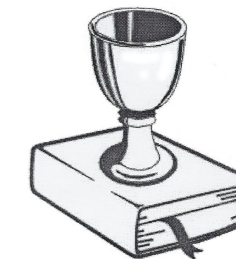
Redakčná rada: Juraj Gajdošoci, Jaroslav Bánoci, Ján Šoltés, Timea Sotáková, Anna Mikulová.
Zodp. redaktor: Ján Šoltés, e.mail: tyzer@gecom.sk

Adresa redakcie: A. Sládkoviča 7, 071 01 Michalovce.
Internetové stránky zboru: www.kalvin.sk

Tlač: SCHMIT-PRESS, s. r. o., Hviezdoslavova 26, 071 01 Michalovce. **NEPREDAJNÉ**

Reformovaná kresťanská cirkev na Slovensku – zbor Michalovce

KALVÍN

Zborový list

Ročník IV.

Číslo 2.

Marec 2013

Nepredajné

Radostná novina

Anna Hisemová

Lekcia: 1.Kor. 15,19-28

Text: Mk 16, 1-8

Veľkonočné zhromaždenie, milí bratia, milé sestry!

Každá nedeľa nám pripomína veľkonočné ráno. Možno i preto sa učíme s našimi konfirmandmi, že nedeľa je náš najväčší sviatok (MK II, 28,29). Veľkonočné ráno je oslava Boha za Jeho nové stvoriteľské dielo. Veľkonočné ráno je zvolanie: Vstal z mŕtvych! „Vstal! Niet ho tu!“ (Mt 28,6a; Mk 16,6b; Lk 24, 6a). Veľkonočné ráno je istota, že smrť je pohltená vo víťazstvo života! (1.Kor 15,57)

Ako to všetko chápali prví kresťania, nachádzame zapísané v evanjelijných správach o vzkriesení. Nejde tam o opis priebehu vzkriesenia, ale o vyznanie viery, ktoré utvrdzovalo učeníkov, mladú cirkev: Ježiš skutočne vstal z mŕtvych! On naozaj žije! Nie je to ani sen, ani bájka, je to tak! Najstaršie evanjelium, Markovo, to líči na pozadí

rozprávania o ženách, ktoré idú pomazať mŕtve Ježišovo telo. Skoro zrána, ešte za svitania sa vyberú k hrobu, ale majú starosť, ako sa im podarí odvaliť kameň od hrobu, ktorým bol hrob zapečatený. No keď k nemu dôjdu, zistia, že kameň je odvalený!

Druhým prekvapením je pre nich zistenie, že v hrobe niet Ježišovho tela. Mládenec odiaty do bieleho rúcha im oznamuje a hovorí: „*Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Niet ho tu – bol vzkriesený. Hľa, miesto, kde ho položili.*“ (Mk 16,6) Ženy sú z toho všetkého vydesené.

Sestry a bratia, nedivme sa, že ich prepadol strach! Ešte pred chvíľou si lámali hlavu, kto im odvalí kameň od hrobu, a zrazu sú postavené pred skutočnosť prázdneho hrobu! Ježiš žije a jeho miesto nie je viac v hrobe. Do hrobu patria len mŕtvolky. Boží posol im zvestuje to, čo by samé nikdy nepochopili. Skutočnosť prázdneho hrobu potrebuje vysvetliť. A to nemôže urobiť človek, len Boh.

A potom im zaznie výzva, aby šli a zvestovali o tom učeníkom. Aby išli k tým, ktorí sú prestrašení, sklamaní z piatkových udalostí. Majú ísť a zvestovať tým, ktorí sedia za zatvorenými dverami zo strachu pred Židmi. Keď ženy počujú túto výzvu sú naplnené hrôzou a úžasom. (16,8) O takejto reakcii ľudí čítame v Biblii všade tam, kde sa mocne prejaví Božia moc. Kde si to človek nevie logicky vysvetliť. Kde je to nad jeho chápanie. Ženy volia útek od hrobu a mlčanie. Ale nemlčia dlho. Ženy prehovorili. Ináč by sme o tom nečítali v evanjeliu, ináč by ani ostatné evanjeliá nesvedčili o ženách ako prvých zvestovateľkách radostnej správy o Ježišovom vzkriesení.

Sestry a bratia, ako reagujeme na správu o vzkriesení my dnes? Ani nám nestačí prázdny hrob. Aj my si žiadame iné znamenia. Aj my by sme chceli prežiť niečo prevratné. Asi ako tí Židia pod krížom, ktorí si žiadali: „*zostúp z kríža a uveríme ti!*“ (Mk 15,30.32.) Nestačí nám zvest' Písma. Nestačia nám zážitky tých, ktorí sa stretli s Pánom. Nestačí nám, ak okolo seba vidíme znamenia Božej starostlivosti. Čo teda potrebujeme?

Vtedy to bolo apoštolské svedectvo o stretnutí so živým Pánom. Apoštol Pavol v liste do Korintu dosvedčuje vzkriesenie ako niečo, čo patrí k základom kresťanského vierovyznania. Nepozná symbol prázdneho hrobu, ale svedčí o ukrižovanom, zomrelom, pochovanom a na tretí deň vzkriesenom Pánovi. Svedčí o tom na pozadí zjavenia sa Pána Ježiša apoštolom, najprv dvanástim, potom viac ako päťsto bratom, z ktorých mnoho ešte žije v dobe písania listu. Majú teda ešte vždy významnú svedeckú hodnotu. (1.Kor 15,1-8) Pre apoštola je dôležité poznanie ukrižovaného a vzkrieseného Pána vo viere. Ináč sa to pochopiť a prijať nedá. Nemožno dokázať historicky, vedecky Ježišovo vzkriesenie. Apoštol Pavol, ale aj evanjelista Marek však kladú dôraz na vieru, ktorá spoznáva Božie jednanie v Ježišovi Kristovi. Boh tvorí niečo nové. Vzkriesenie je

nové stvorenie. Niečo, čo tu ešte nebolo, Niečo výnimočné. Kristus je prvotina stvorenia. Ním to začína. On je prvý vzkriesený.

Ak namietnete, sestry a bratia, že Ježiš predsa už predtým vzkriesil Lazara, syna nainskej vdovy či Jairovu dcéru, iste, bolo to tak, ale všetci títo opäť potom museli zomrieť. Vzkriesený Ježiš Kristus však viac nezomiera, smrť nad ním nemá viac moci! Ježiš je víťaz nad smrťou. Víťaz dokonalý. A my všetci, ním na milosť prijatí, ho budeme nasledovať. V čom? Nuž v živote, na ktorý už smrť nemá nárok!

Milí bratia, milé sestry, nemlčme o radoosti, ktorá dnes naplňuje nás, veriacich kresťanov! Hovoríme o tom všade a všetkým, aby evanjelium o moci života prerazilo správy sveta o tme a smrti. Radujme sa z Krista víťaza, ktorý aj nám prináša víťazstvo života nad smrťou.

Amen.

Modlitba

Anna Hisemová

Chválu a vďaku Ti vzdávame Pane a Bože náš, že smieme dnešný deň sláviť ako deň radosti a zhromažďovať sa v tomto spoločenstve bratov a sestier ako tí, ktorí Ti úprimne ďakujú za veľký skutok Tvojej lásky.

Kvôli vyslobodeniu a zmiereniu si dal svojho Syna na kríž, aby si ho v tretej deň slávne vzkriesil z mŕtvych a tak nás pritiahol k sebe.

Vyznávame v pokore, že nám táto zvesť znie cudzo, že sme vzdialení od toho, čo nám hovoríš a na akú cestu pozývaš. Radujeme sa však, že nami nepohŕdaš v našej slabosti a často aj pomýlenosti, ale pozývaš aj naďalej za sebou cestou nasledovania Tvojho Syna.

Daj, nech tieto sviatky nám poslúžia k tomu, aby sme to správne pochopili a prijali a aby sme sa stali ľuďmi, akých tu chceš mať. Daj, nech počutá zvesť Tvojho slova je nám k úžitku časnému i večnému.

Amen.

Miluješ ma? (Jn 21,16)

Juraj Godočík

Aj v tomto príbehu, ako sa hore uvádza: „Miluješ ma“, Ježiš viedol Petra svojho učeníka skúsenosťou, ktorá ho mala oslobodiť od toho, že zaprel Ježiša. Peter Ježiša zaprel tri krát a preto sa ho Ježiš opýtal: „Peter miluješ ma?“ Je ľahké na túto otázku odpovedať slovami či milujeme Ježiša. Pokiaľ v každom ľudskom srdci prevláda pravá láska k Bohu, nie je problémom povedať, že milujeme Ježiša.

Prejavom skutočnej lásky milujúcej Boha sa ukáže ochota každého z nás, slúžiť Jemu celým srdcom a dušou, nášmu Spasiteľovi. Peter, služobník Pánov činil pokánie a Ježiš ho aj vyzval, aby odovzdal svoj život do Božích rúk. Slovo miluješ ma, je z gréčtiny, vyjadruje to slovo agapé, čo znamená v preklade sebaobetavá láska. V prvom rade sa Pán pýta, koho máš na prvom mieste vo svojom živote. Musíš mať na prvom mieste nášho Pána, a polož si otázku či Ho miluješ.

Ďalej hovorí Pán, že kto Ho miluje, tak aj bude zachovávať Jeho slová a prikázania. Zase Pán nám pripomína, že kto Ho nemiluje a nezachováva Jeho slová a prikázania (Jn 14.kap.) , nie je hodný pre kráľovstvo Božie. Treba pripomenúť prvé veľké prikázanie (Lk 10,27), kde sa veľa hovorí o láske. Láska znamená veľa krát aj to čo urobíme pre uspokojenie potrieb svojho blízkeho a to nech žijeme kdekoľvek. Sú ľudia, ktorí mnoho krát potrebujú našu lásku a bratskú pomoc. Treba tu uviesť aj biblické slovo, ktoré definuje život v láske. Je to milovať svojho blízkeho tak ako seba samého (Lk 10,27). Ak milujeme Boha z celého srdca a z celej duše, mysle, potom náš život dávame do Božích rúk. Lebo všetko čo je Pánovo je Jeho radosťou, je zároveň aj našou radosťou, nezávisle na tom či je nám to milé alebo trpké.

Preto na záver s vierou v Pána používajme všade v našom živote a stále to najväčšie slovo lásky a útechy. Pane, miluješ ma!!!

Svetový deň modlitieb v reformovanom kresťanskom kostole v Michalovciach

Juraj Gajdošovič

Svetový deň modlitieb už má v Michalovciach svoje stále miesto. Jeho tradícia sa začala písať v roku 1997, keď sa v Michalovciach uskutočnil po prvý krát v reformovanom kresťanskom zbore. Nasledujúci druhý ročník bol v michalovskom evanjelickom zbore a. v. Tohto ročný ekumenický svetový deň modlitieb pripravili kresťanské ženy z Francúzska. Hlavná téma: „Prišiel som ako cudzinec a prichýlili ste ma“.

V michalovskom reformovanom kresťanskom kostole už niekoľko týždňov pred samotným SDM začali prípravy programu, nácvik piesní a čítanie stanoveného textu. Za náš zbor bola v Košiciach na prípravnom stretnutí, ktoré organizoval výbor SDM presbyterka Anna Tomašulová. V sobotu 2.3.2013 popoludní sme sa zišli na Svetový deň modlitieb, ženy z jednotlivých cirkvi, ktoré účinkovali v programe a veriaci z Michaloviec. Za náš zbor sa na programe podieľali sestry: Tomašulová, Godočiková, Stloukalová, Sotáková Marta a Sotáková Tímea, Dzvonicová, Kicová, Ilčíková, Knežová Lídia, Gajdošovicová. Ekumenické modlitebné dianie hudobne sprevádzala Viera Šoltésová ml., obrazovú prezentáciu Francúzska prevádzal Blažej Knežo. Božím slovom k téme SDM poslúžil domáci duchovný na biblický text 3M 19,36–37; na novozákonný text Mt 25,31–40 kázal kazateľ Evanjelickej cirkvi metodistickej Pavle Kocev, pôvodcom z Macedónska, ktorý ako cudzinec prijal pozvanie na SDM a kázal. Prítomní boli i farár Evanjelickej cirkvi a.v. Ján Meňky, rímsko-katolícky kaplán Pavol Bober a pastor apoštolskej cirkvi Štefan Handzok.

V závere SDM bolo podávané občerstvenie, ktoré pripravili členky michalovského reformovaného zboru, ďakujeme za vynikajúce sladkosti

Chválím Ťa a oslavujem Ťa Bože, Za to, že v slobode žiť môžeme.

Už nie sme otrokmi hriechu lebo Ježiš nám vydobyl slobodu. Teraz sme Tvojimi dcérami a synmi, keď si nás prijal do Božej rodiny.

Ďakujem, že Pán Ježiš sedí po Tvojej pravici Bože a každý cez Neho k Tebe na modlitbách sa približovať môže.

Ďakujem za Tvoje sväté Slovo, za Písmo sväté cez ktoré sa posväcujeme. Ďakujem, že, keď prosíme dostaneme, keď hľadáme nachádzame, keď klopec je nám otvorené. Ďakujem za tú veľkú milosť, ktorá sa obnovuje každého rána, lebo Ty chceš Bože, aby bola spasená každá duša.

Ďakujem, že nám zhovievaš, že nás tak rád máš. Ďakujem za čas milosti, pomôž milý Pane, aby sme vedeli spytovať čas, pretože Pán Ježiš príde zas nech pripravených nájde nás.

Ó daj Bože, aby sme neboli vlašnými, aby si nás nevypľul z úst svojich.

Pomôž nech sa láske od Teba učíme a Tvoje prikázania zachováваме. Nech na prvom mieste si Ty Bože potom naši blížni, nech v bratskej láske s blížnymi žijeme, tak, aby sme sa ľúbili Tebe.

Tebe patrí Bože sláva za milosť, ktorej sa nám dostáva. Prosím Bože z celého srdca staň sa vôľa Tvoja a len Tvoja. Amen.

Ján Krstiteľ

Lea Hovanová, žiačka 5. ročníka ZŠ

Ján Krstiteľ bol prvý človek a aj jediný ktorý pokrstil Ježiša, pokrstil ho v rieke Jordán. Keď Ján pokrstil Ježiša, tak potom začal krstiť aj ľudí, ktorí stáli na strane Ježiša. Ján bol synom Alžbety, Máriinej najlepšej kamarátky a synom Zachariáša. No ale Ježiš nebol synom Jozefa a Márie, ale je Synom Boha, jediným Synom Boha. Boh bol hrdý že má takeého výnimočného Syna. Aj keď sa Ježiš na nás ľudí hneval nikdy a ani raz NEZHREŠIL. Ani my by sme nemali hrešiť.

KALVÍN

Tajní veriaci...

Martin Godočík, žiak gymnázia

Toto je názov jednej zaujímavej knihy vychádzajúcej z biblického učenia, ktorú som nedávno prečítal. Zaujalo ma to, že kniha je písaná ako román, ale sú to skutočné príbehy mužov a žien—rodených moslimov, stále žijúcich v krajinách islamu, ktorí sa rozhodli konvertovať na kresťanstvo. Nezdíeľali ten istý názor s Koránom, ktorý tvrdí, že ak máme nejakého nepriateľa konajúceho zlo voči nám máme ho zabiť. Naopak Biblia hlása, že máme našich nepriateľov milovať ako svojich blížnych a spomína sa tam ešte aj to, že keď nás náš nepriateľ udrie po pravom líci máme mu nastaviť aj to druhé. Aj to bol taký zlomový moment pre moslimov, ktorí sa rozhodli, že prestúpia. Väčšina moslimských krajín vyhlasuje náboženskú slobodu pre všetky náboženstvá, avšak v skutočnosti to nedodržia (najmä voči kresťanom).

Je dosť zarážajúce, keď si uvedomíme, čo títo ľudia musia denne zažívať. Tým myslím odmietanie ich vlastných rodín (často sa im vyhýba aj spoločnosť), majú zakázané hovoriť o svojej viere, vyhrážajú sa im v podobe výhražných telefonátov, ktoré v mnohých prípadoch vedú k bitke alebo k vražde spáchanej extrémistickými moslimami. V knihe sa opisujú podrobné osudy týchto ľudí. Opisuje sa tam jedna kresťanská rodina, ktorá bola veľmi utláčaná v spoločnosti (najmä kvôli tomu, že bola kresťanská). Dievča z tejto rodiny, menom Lajla, bolo unesené horlivými moslimami, ktorí ju nútili, aby prešla na islam. Ona pod veľkým nátlakom a pod hrozbou násilia nakoniec podľahla a stala sa z nej moslimka. Bola nezvestná už dlhší čas a jej rodina bola z toho zúfala a bezmocná. Nevedeli, kde je, čo robí, či je v poriadku. Samozrejme, že tých príbehov je tam omnoho viac, ale tento som pokladal za najdôležitejší.

V našich životoch je to mnohokrát tak, že si nevážime tú možnosť výberu. Našťastie zákony v našej krajine túto variantu povoľujú, avšak to šťastie nemajú iné krajiny. Môžeme sa slobodne rozhodnúť, aj keď niekedy ten prestup z kresťanstva na islam a naopak, nemusí byť vždy pozitívny, najmä voči spoločnosti, ktorá to môže aj nemusí prijať, ale určite to nezachádza do takých extrémov ako je vražda alebo násilie.

Ďalšou dôležitou vecou tejto knihy je jej názov: „Tajní veriaci“. Musím povedať, že tento názov sa dokonale hodí k obsahu knihy. Tajní preto, lebo ako som už spomínal, museli sa stretávať pri oslavovaní nášho Pána tajne. V opačnom prípade by okúsili chuť teroru a utlačania. Nuž a druhou časťou názvu sú veriaci. Mnohí z nás si myslíme, že keď prideme do kostola raz za čas a bijeme sa do prs, akí sme kresťania, stávajú sa z nás hneď aj veriaci. Je to pravda? Na túto otázku nech si každý odpovie sám. Myslím hlavne na mladú generáciu, na tých čo chodia do kostola len z povinnosti. Každú sekundu pozerajú na hodinky, kedy sa už tie bohoslužby skončia, aby mohli ísť domov a venovať sa svojim vlastným aktivitám. So si istý, že keby som vedel čítať myšlienky, zistil by som, že skoro polovica

-7-

Marec 2013

KALVÍN

-2-

Marec 2013

starozákonných, sa vie, že nebolo zriedkavým prípadom, keď v tomto stave takéto obeť boli aj pohlavne zneužívané.

Keď sa vojaci nasýtia tejto hanoby, oblečú Ježiša znovu do jeho rúcha a vyrazia s ním na popravisko.

Niekoľko kerygmatických aspektov

Povedali by sme, že ľudsky vzato je oprávneným mať strach a byť vystavený napospas ľudom. A predsa aj na ich počínanie sa dá dívať vierou tak, že nič by nezmohli, keby im to nebolo dané zhora (Jn 19,11).

Kto stojí v Božej službe, musí počítať s tým, že kvôli jeho pevnému vedomiu poslanca a vytrvalej poslušnosti voči Bohu sa mu niekedy dostane nespravodlivosti, posmechu, ba aj utrpenia - a to niekedy aj zo strany takých, čo sami sú veľmi poľutovaniahodní.

Ježiš všetko utrpenie znáša ticho a mlčanlivo. Iste poznáva naplnenie starozákonných prorociev (napr. Iz 50,5-7; 53,7-8) a identifikuje postavenie žalmistov, ktorých výrokmi zavzdychá priamo na kríži (Žalm 22; 35,16; 109,25). Snáď práve toto vedomie vyvolenia a súlad so starozákonným predurčením mu dáva odvahu i silu vytrvať. Je nesmierna vec vydržať v utrpení vo vedomí, že je to moja cesta, no zároveň Božia cesta a že som v súlade s jeho vôľou.

Boh je aj dnes ticho prítomný v tomto svete. Jeho kráľovstvo trpí násilím, a predsa isto napreduje k svoju cieľu, i keď tu na zemi kvôli hriechu a ľudskej zlobe prechádza mnohými otrasmí.

Hľa, čo všetko vládne v človekovi, čoho všetkého je schopný hoci aj na dosah ruky pri Ježišovi, no keď ho nenosí skrze vieru v srdci, stáva sa brutálnym, a ešte sa na tom aj zabáva.

Jedným z najvýznamnejších krokov v našom živote je skloniť sa pred Ježišom ako pred skutočným Kráľom a s celou vážnosťou mu vzdať ten najúprimnejší náš hold. Snáď iba tým môžeme najlepšie a najpresvedčivejšie vyjadriť našu vďaku za jeho utrpenie a dielo vykúpenia.

Potrebná duchovná zmena

Juraj Godočík

Rozdávaj dobro a lásku. Nemaj strach zo života. Neboj sa povedať svoj názor pokiaľ ho uznávaš za správny. Nebuď strnulý a napätý. Neboj sa svoj život začať odznova. Nezadržiavaj aj v ťažkých chvíľach v sebe plač. Neobviňuj sa za minulé neúspechy. Denne sa máš z čoho tešiť a s pokojom v srdci a vierou v Boha sa zrealizovať. Zbav sa tvrdohlavosti. Vyhýbaj sa samote, buď spokojný s tým čo máš. Uč sa prijímať a rozdávať dobro, lásku, a upevňovať priateľstvo. Odpúšťaj úprimne každému, kto ti ublížil či už vedome alebo nevedome. V každom človeku vid' bytosť stvorenú Bohom, ktorá si zaslúži lásku a odpustenie. Vystríhaj sa hnevu, zlosti, agresivity. Vytváraj okolo seba ovzdušie harmónie, dobra, pokoja. Nepripisuj podstatný význam materiálnemu bohatstvu a vlastníctvu. Buď spokojný sám so sebou, s tým čo máš. Vyžaruj stále zo seba dobro, lásku, pomáhaj ľuďom nezištne bez bočných úmyslov. Svoju životnú cestu ved' tak, aby si duchovne rástol. Na všetko čo ťa v živote obklopuje sa pozeraj s láskou a nie s odporom. Nezveličuj problémy, ktoré ti prídu do cesty, neodsudzuj zmeny, ktoré denne život zo sebou prináša, ale sa im ľahko, ochotne a s radosťou prispôboj. Presvedčaj sám seba, že tvoj život si zaslúži dobro a nie trest.

KALVÍN

-6-

Marec 2013

Menej rozprávaj a viac konaj. Nikdy nesľubuj to, čo nemôžeš splniť. Neutápaj sa v zármutku, ver v to, že sa vyliečiš, dôverou v Bohu. S potešením a láskou prijímaj všetko pozitívne čo ti život ponúka. Konaj a rozhoduj sa slobodne, ale vždy s porozumením, láskou a dôverou v Boha. Nedávaj vo svojom srdci priestor hnevu, ani túžbe odplácať sa za zlé zlým. Neizoluj sa od ľudí, s ktorými pracuješ a žiješ. Nauč sa pokojne prijímať neúspechy aj sklamania. Nebuď napätý a v strehu pri kontakte s ľuďmi. Z láskou, bez znechutenia si plň aj každodenné povinnosti. Nevracaj sa do minulosti, ži v prítomnosti s dôverou a optimizmom sa pozeraj do budúcnosti. Vystríhaj sa zlosti, nenávisti a závisti. Liekom proti tomu je smiech.

Buď citlivý a vnímavý k ľuďom, ver v dobro a lásku. Zmýšľaj a konaj aj v pokročilom veku mlado a bez spoločenských predsudkov. Nauč sa mať rád seba aj všetko čo ťa obklopuje.

Boh náš je láska

Mária Ilčíková

Boh náš je láska,
Učme sa láske a pravde od Neho
z Písma svätého.

Ďakujem Ti svätý Bože,
Že k Tebe cez modlitby prichádzať môžem.

Ďakujem, že Ty si živý Boh náš
A každého z nás rád máš.

Ďakujem, že Ty nehľadiš na osobu,
Ale chceš zachrániť každú dušu.

Ďakujem, že nikdy nie som sama
Lebo mám Teba živého Boha.
Kedykoľvek k Tebe môžem prísť,
Vždy si mi nablízku a vypočuješ moju modlitbu.

I teraz k Tebe Bože prichádzam
v poslušnosti, s pokorou a bážňou
skláňam sa pred Tvojou svätou tvárou.

Ďakujem Bože svätý,
že Ty máš pre nás pripravené dosiaľ nepoznané veci.
Ďakujem, že nás rád máš,
Ďakujem za dary, ktoré nám dávaš.

Najväčší dar si nám dal,
keď si svojho Syna za nás obetoval.
Ďakujem Ti za Tvojho Syna Pána Ježiša,
ktorý vylial svoju krv za nás na dreve kríža.
Ďakujem Ti Pane Ježišu za lásku Tvoju
K svojmu Otcovi Pánu Bohu.

Ďakujem za Tvoju poslušnosť,
Za Tvoju obeť, ďakujem za vyliatú krv Tvoju,
ktorú si vylial za hriechy celého sveta,
aby bola vina naša zmytá.
Ty si za nás dokonal, ale i vzkriesený bol.
Verím, že i nás vzkriesiš svojou mocou.

a chlebičky. Pri občerstvení pre všetkých účastníkov, jeho zabezpečení, spolupracovali aj bratia Elečko a Bánoci.

Počas ekumenického podujatia prebehla zbierka na azylové centrum pre ženy v ťažkostiach La Cimande vo Francúzsku. Ďakujeme všetkým, ktorí prispeli časom, prácou, občerstvením, účasťou v programe SDM.

Pán Ježiš nás učí, prišiel som ako cudzinec. Pozorujme vždy každý Jeho príchod. On môže dnes alebo zajtra zaklopať na naše dvere. Pamätajme na Jeho slová!

Ježiš Nazaretský – Boh v tele, Kráľ a Veľkňaz

Michal Hromaník

S Ježišom Nazaretským vstupuje Boh do ľudských dejín. Ježiš sám nazýva svojho Otca Bohom Abrahámovým, Izákovým, Jákobovým. V Ježišovi Nazaretskom je potvrdené i vyjadrené Evanjelium Starého i Nového zákona vo svojom hlbokom zmysle. Boh sa nestretáva s človekom na polovici cesty, na mieste, kde sa vzopne človek podľa svojich najvyšších schopností, a kde príde v ústrety Boh, aby ho odmenil za jeho rozmach. Boh zostupuje za človekom na dno biedy a opustenosti, do jeho hriechu a smrti a hrobu. Ježišov život je zasadený medzi stajňu v Betleheme a kríž na Golgote. Táto skutočnosť je stelesnená v Ježišovi Nazaretskom, v skutočnom človeku zo všetkými znakmi človečenstva ako ich sami prežívame a nesieme.

Ježiš Nazaretský, Boh v tele, Slovo sa stalo telom, Jn 1,1-5; 1,14 (inkarnácia). Ježiš narodený v Betleheme, Nazaret je to miesto, kde Ježiš prežil svoje detstvo, mladosť a mužný vek až do roku 30 (Lk 2,51; 3,23; 4,16), takže bol známy ako Ježiš Nazaretský (Mk 6,1-24; Mk 10,47; Lk 4,34; Lk 24,19; Mt 26,71; Sk 2,22; Sk 3,6; Sk 4,10).

Ježiš Nazaretský naplnil jadro, podstatu starozákonného očakávania. Všetko to čo očakáva Starý zákon, v čo dúfa, po čom túži, pravé kráľovstvo, ktoré

KALVÍN

by bolo uskutočnením nového Božieho ľudu a v ňom by nebolo žiadnej poškvrvy, to všetko by sa naplnilo v Ježišovi Nazaretskom. On je Kristus Mesiáš, Pomazaný Pánov, t.j. pravý Kráľ ľudu Božieho. On je nielen pravý Kráľ, ale tiež aj pravý Veľkňaz, vedľa Neho a mimo Neho nie je inej cesty k zmiereniu, k očisteniu od hriechov, k novému životu s Bohom. Preto je tiež naplnením nielen očakávania starozákonného Božieho ľudu, ale tiež naplnením všetkých očakávaní a potrieb ostatných národov. Nie je nikde inde vyššia múdrosť, ani cesta spásy a života. Jemu jedinému bolo dané meno nad každé meno, aby v tomto mene každé koleno sa skláňalo (Fil 2,10).

Evanjeliá nazývajú prejavy Ježišovej suverenity „mocou“ (EXÚSMA). Užívajú toto slovo pre Jeho učenie: „I veľmi sa divili Jeho učeniu, lebo ich učil ako kto má moc a nie ako zákonici“ (Mk 12,2; Mt 7,29), ale i pre silu Jeho uzdravujúceho slova (Mt 8,5). Je v ňom zahrnuté celé tajomstvo Jeho osoby a pôsobenia, ako mu rozumie viera, a predsa ním možno vystihnúť i účinok, aký mal na svojom okolí pozemský Ježiš Nazaretský. Pri každom stretnutí s ľuďmi sa nejakým spôsobom prejaví Jeho „moc“. Oni mu zase idú v ústrety každý so svojou špecifickou zvláštnosťou: spravodliví so spravodlivosťou, zákonici s množstvom poučiek a argumentov, colníci a hriešnici s vinou, nemocní so svojou chorobou, démoni s putami posadnutosti, chudobní s bremenom svojej chudoby. Navonok sa s nimi nedeje žiadna zmena, ale v skutočnosti vyjde najavo, čo je za zovňajškom a pod ním, odkrýva sa v nich ich vnútro. Dochádza k tomu vo všetkých Ježišových príbehoch, nenásilným, prirodzeným spôsobom, bez nútenia k trýznivej sebakritike, ako to neskoršie robil určitý typ kresťanských kázaní.

Ježišova pomoc sa deje formou faktického zásahu, zákroku nad nemocou (Mk 1,41) alebo keď „dohovára“ démonom (Mk 1,25), zase formou láskavého žehnanja, keď k sebe volá deti a kladie na nich ruky alebo kladie ruky na nemocných (Mk 10,13; 7,31).

Kráľovstvo Božie, ako ho zvestuje, ale tiež stelesňuje Ježiš Nazaretský, znamená zápas pravdy nad lžou, svätosti s nečistotou, lásky so sebeckom, milosti s pyšnou samo spravodlivosťou. Tam, kde sa zvestuje skutočné Evanjelium, vzniká najväčšia vzbura ľudskej bytosti a vznikajú najväčší nepriatelia živej pravdy a pretrvávajúcej lásky. Tento zápas stále trvá. A ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený aj Syn človeka, aby každý veriaci mal v ňom večný život. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho. Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil“ (Jn 3,14-17). Božia pomoc je skrytá, ale nepriamo cez znamenie spása, ktorá je svetu ponúknutá v Ježišovi Nazaretskom, je skrytá v jeho osobe, kráľovstvo Božie, ktoré prináša, je skryté v chudobe, môže k nemu len ukazovať, a tí, ktorí sa s Ním stretávajú, sú postavení pred otázku, či dôverujú, že Boh chce pomôcť svetu týmto spôsobom skrze tohto Ježiša z Nazareta a Jeho utrpenia na kríži.

Z Božej milosti v Božej láske slávime každý rok sviatok Kvetná nedeľa. Spoločne so všetkými veriacimi kresťanmi po celom svete spomíname neobyklý vjazd nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista do Jeruzalema (Lk

-3-

Marec 2013

19,38,45–46). Prichádza na osliatku sprevádzaný svojimi učeníkmi a zástupmi jasajúcich ľudí, ktorí Mu na cestu prestierali svoje rúcha. Pán Ježiš tak nadväzuje na radostnú zvesť proroka Zachariáša 9,9: „*Preveľmi jasaj, dcéra Sion, zvučne plesaj, dcéra Jeruzalem! Ajhľa, tvoj Kráľ prichádza k tebe spravodlivý a plný spásy, pokorný, sediac na osliatku, na mláďati oslice*“. Ježišov čin sa stal symbolickým činom, ktorým Ježiš zvestoval naplnenie sa prorockej zvesti, ako aj kráľovskú hodnotu služby. Kráľ kráľov prichádza, aby rozhlásil pokoj národom a svoje panovanie od mora k moru. Každé slovo Pána Ježiša, každý Jeho čin, je prejavom poslušnosti vôle Otca nebeského. Živý Boh vysielal svojho Kráľa na pomoc svojmu ľudu. V Ježišovi Kristovi a Jeho evanjeliu je obsiahnutá najvyššia božská moc, ale tiež večná Božia láska. Len láska mení poslušnosť z ťažkého bremena alebo z púhej povinnosti na radostnú výsadu a právo detí Božích. Len láska človeku vracia a rešpektuje jeho ľudskú dôstojnosť a tvorí medzi ľuďmi skutočnú jednotu Ducha vo zväzku pokoja.

Ježišov vjazd do Jeruzalema je prejavom Kráľa, ktorého kráľovstvo nie je z tohto sveta, predsa však pre tento svet. Vstupuje ako Kráľ do svojho svätého mesta, ktoré má byť mestom pokoja a spravodlivosti. A ako Kráľ sa ujíma vlády predovšetkým nad chrámom. Tým vyhlasuje, že je kráľom podľa Melchisedecha, ktorý bol kráľom a kňazom Sálema a jeho minulosť je spojená s minulosťou Jeruzalema. Pán Ježiš Kristus v sebe spája dokonale, že je Kráľom, najvyšším a jediným, a Veľkňazom najvyšším a jediným. Je to veľká výzva k viere, keď Ježiš vchádza do jeruzalemského chrámu hlásiac sa tak k zasľúbeniu Žalmu 110,4: „*Ty si kňaz na veky podľa poriadku Melchisedechovho*“.

Ježišovo dielo vyčistenia chrámu možno označiť za dielo kráľovské a kňazské. Veď výstroj chrámu, od vybudovania až po ozdoby bola dielom kráľov, preto aj zmeny v chrámových poriadkoch bývali dielom kráľov. Tak to bolo vtedy, keď kráľ Ezechiáš (718–689 pr. Kr.) slávil Veľkú noc staro izraelskú, že najprv očistil chrám a obnovil poriadky. Keď ju slávil kráľ Joziáš (640–609 pr. Kr.), bola rovnako prevedená chrámová očista. Súčasne za chrám mal zodpovedať veľkňaz. U Ježiša kráľovské a veľkňazské sa spája a tak vykonáva dielo vyčistenia chrámu. Tu vlastne Pán Ježiš Kristus ako kráľ ukončuje platnosť starého chrámu. Tu Pán Ježiš Kristus ako kráľ ukončuje platnosť starého chrámu s Jeho službami a poriadkami. Vyhlasuje koniec chrámu, koniec obetí, koniec služieb, chrám už nebude domov obetí, ale domom modlitby. Už nebude len pre starozmluvný ľud, ale pre všetky národy. Končí sa služba chrámu, služba obetí. Zahajuje nový vek Božieho kráľovstva. Postaví si nový chrám, nie rukou ľudskou urobený. Obetou svojho života, svojho tela spôsobí novú živú cestu k Pánu Bohu ako ku Otcovi. Chrám už nebude domom obetí, ale miestom zhromaždenia pre všetkých ľudí k zvesti Slova Božieho o vykúpení a spasení z milosti skrze vieru v Ukrižovaného, Zmŕtvychvstalého a Osláveného Pána Ježiša. O Kristovom víťazstve nad smrťou, Satanom, silami démonickými a diabolskými, o víťazstve života nad smrťou a odpustenie hriechov pre Kristovu obeť prinesenú na dreve kríža na Golgote, ktorá je neopakovateľná a večne platná.

Preto Pán Ježiš chce panovať i nad nami a chce, aby sme boli čistí, očistení v Jeho krvi, očisťujúcou nás od všetkých našich hriechov. Chce nás obnovovať, reformovať a posväcovať tak, aby Jeho život bol zjavovaný na našom živote. Aby sme žili pre Božiu slávu a k požehnaniu našich blízkych v posvätení moci Ducha Svätého.

O modlitbe

Juraj Godočík

Je možno potrebné aj kriticky povedať, každý sám za seba, ako sa modlíme a či naše modlitby sa páčia Bohu. Je len na každom jednotlivcovi, kresťanovi, či pred Pána predstupuje pravidelne každý deň, a počas dňa aj viac krát.

Mnohí z kresťanov vo svojich modlitbách nie raz lamentujú, nariekajú a šomrú, že aký je ich život ťažký a náročný. Vo svojich modlitbách málo Boha chválime a málo sa z neho tešíme. V mnohých prípadoch sa tešíme, keď niečo zarobíme a máme viac. Ďalej máme radosť, keď sa nám podarí biznis, prípadne ak nás obide choroba alebo ak nepride zlo do nášho života. Príchod Pána Ježiša na tento svet, ktorý sme si počas Vianoc pripomínali, môže byť pre každého z nás uistením, že aj s nami s každým osobitne má Boh svoj plán. Je však dôležité, aby každý osobne upriamil svoju pozornosť na Neho. Pre apoštola Pavla je trvalým prameňom radosti Pán Ježiš Kristus. A preto k takejto radosti pozýva dnes nás všetkých, mať radosť vo svojich srdciach aj z každého človeka.

Aj dnes Pán Ježiš je blízko k našim modlitbám a prosbám a naše starosti môže vystriedať radosť, lebo len On nás vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna.

Zamyslenie

Lea Hovanová, žiačka 5. ročníka ZŠ

Prečo je Boh láska? Pýtajú sa ľudia. Boh je láska pre nás všetkých preto, lebo obetuje svojho jediného syna Ježiša Krista. Ale Boh má lásku, tak na tretí deň mu dá život, Ježiš vstane z mŕtvych. Boh nemiluje len svojho Syna, ale miluje aj nás. Pýtate sa, aký dar by chcel Boh od ľudí? Je to ľahké, Boh hovorí: *prestaň hrešiť, nebuď hriešny*.

Ježiš v rukách vojakov (Mk 15,16-19)

Imrich Peres

Akoby znenazdajky vstupujeme do udalostí Veľkého týždňa a tým prichádzame aj k tým najbolestivejším utrpeniam nášho Pána a Spasiteľa. Jedným z nich je aj náš oddiel z evanjelia podľa Marka. Nájdeme ho však aj u Matúša, ba trochu obmenený a v inom kontexte aj u Jána. Lukáš tento príbeh nezaznamenáva, pravdepodobne preto, že ako obyčajne nevyostruje stav Židov a rímskeho pohanského sveta. Táto evanjelijná udalosť patrí iste medzi najstaršie príbehy Ježišovho utrpenia.

Vlastný príbeh

Ježiš sa dostáva do rúk vojakov. Už je o jeho osude ľudsky rozhodnuté, lebo po porade veľkňazov so staršími, zákonníkmi a s celou radou aj Pilát - síce nerád, ale predsa - potvrdil jeho smrť. Keď ho dal Pilát zbičovať, vydal ho napospas ľudu, aby s ním naložil, ako chce. Ježiš telesne vyčerpaný, nevyspatý, veď už dve noci prebdel a pretrpel, preziabnutý, hladný, doráňaný, svojimi opustený a nervovo vysilený stáva sa hračkou a pobavením vojakov. Ide o mužov, ktorí neboli obyčajne Židia, pretože tí nemohli byť členmi rímskych provinciálnych armád. Zato však nájdeme medzi nimi nielen veľkých „hrdinov“ a vojvodcov, ale aj tých najväčších úbožiacov, ktorí ako bezdomovci a stroskotanci života dokázali byť nesmierne závistliví, vulgárni a krutí. Keďže sami nemohli mať osobnú nádej a dobrú životnú perspektívu, vo chvíli svojej moci dokázali nesmierne surovo nivočiť a pošliapať všetko, čo mohlo mať ináč svoj pôvab a zmysel.

Ježiš teraz práve takýmto ľuďom je vydaný napospas. Aj v tomto zmysle sa naplňa Ježišovo trikrát predpovedané slovo útrap, že „*Syn človeka*

bude vydaný veľkňazom a zákonníkom, odsúdia ho na smrť a vydajú pohanom, vysmejú ho, oplávajú, zbičujú a zabijú.“ (Mk 10,33-34). Vojaci teda odvádzajú Ježiša, aby sa s ním pohrali. Miesto, kam ho odvádzajú, nie je celkom definovateľné. Grécke *aulé* môže znamenať dvor, nádvorie i palác (Neovulgata uvádza: *in atrium, quod est praetorium*). Môže totiž ísť o Herodov palác, alebo o hrad Antonia, kde mala sídlo rímska stráž a kde sa zároveň nachádzala aj väznica. Preklady obyčajne uvádzajú, že Ježiš bol vovedený dovnútra do nádvorcia vládnej budovy, kde sa čakalo, cvičilo, trestalo a kde sa vykazovali akési „kasárenské kúsky“. Že Ježiš nebol prvý, komu sa vojenského poníženia dostalo, prezrádza aj to, že vojaci hneď majú poruke potrebné nástroje na drezúru a vedia, čo sa má s Ježišom robiť. O takomto vojenskom sadizme a surovom ponižovaní píše napr. Suetonius (*De vita caesarum*, Vitellius 17) o ponižení cisára Vitellia rímskou vojenskou hliadkou: „*Nakoniec mu zviazali ruky za chrbát a vložili na krk slučku a potom v rozodranom rúchu polonahého vliekli na fórum. Po celej Svätej triede doň strkali a slovami urážali, trhali ho za vlasy a tak hlavu kymácali, ako sa to robí len zločincovi, ba dokonca ostrím meča mu nadvíhali bradu, aby sa im musel dívať do tváre a nemohol hlavu skloniť. Niektorí doň hádzali hnojom a blatom, iní naň pokrikovali, že je žráč a pijan, časť ľudu mu vyčítala jeho telesné vady - bol totiž veľmi vysokej postavy, tvár mal napuchnutú od holdovania vínu, mal tučné brucho a na jednu nohu kríval od nehody, keď mu do nej narazil vojenský voz pri zaučaní Gaia. Nakoniec bol na gemonských schodoch domúčený a dobitý veľmi mnohými ranami a odtiaľ hákom vlečený do Tiberu.*“

Josephus Flavius píše tiež, že pri dobývaní Jeruzalema, Titus dával zajatých Židov kruto trestať, až do krvi bičovať a pred očami všetkých nakoniec surovo ukrižovať (*Bellum Judaicum* 6,5,3). Niektoré komentáre tu upozorňujú napr. na rímske vojenské zvyky pri slávnosti Saturnálií, na divadelné hry alebo na utrpenie a zosmiešnenie kráľa Agripu v Alexandrii. Z toho sa teda dá usúdiť, že ponižovanie zajatých úbožiacov nebolo zo strany surových rímskych vojakov ničím výnimočným.

Hra s Ježišom sa odohráva na dvore či nádvorí. V nádeji dobrej zábavy prichádzajú aj iní vojaci - aj tí, čo práve v tom čase neboli oficiálne v službe; je ich dokonca celá kohorta. Ide o oddiel vojska, ktorý mohol počítať okolo 600 mužov, teda celú miestnu posádku. Títo vojaci zaobchádzajú s Ježišom ako s nejakým šaškom, ktorý sa vydáva za kráľa. K tejto jeho pocte ho aj oblečú. Dávajú naň purpurový plášť akoby slávnostný šat kráľov. Mohol byť ním starý vrchný vojenský plášť, ktorý u Rimanov bol obyčajne červenej farby. Ako korunu na hlavu veniec upletený z trnia. Môže ísť o palestínsky druh kra, ktorý má dlhé a ostré trnie. Pri udieraní tohto venca trstinou sa jeho dlhé trnie hlboko zapichávalo pod kožu, čo pôsobilo nesmiernu bolesť, presekávalo drobné žily na hlave a vyvolávalo krvácanie. Pri pohľade na Ježišovo utrpenie a jeho krv sa vojaci zabávali, ba to ich dráždilo k novým nápadom trýznenia. Pozdravovali ho posmešným pozdravom a vzdávali mu hold pejoratívnym zvolávaním, ako to poznáme napr. z iných prameňov: Ave, Caesar, victor, imperator! Tu Marek uvádza židovský kontext: *Chaire, basileu ton Ioudaion*. Podľa Neovulgaty: „*Ave, rex Iudaeorum!*“ Výraz „kráľ židovský“ znamená pravdepodobne aj hlboké opovrhnutie vojakov voči Židom vôbec. A do tejto kategórie násilne vbíjajú aj Ježiša ako ich šaška-kráľa. Tým, že ho bijú po hlave, naznačujú jeho bezmocnosť a opovrhnutie. Toto vystrieda ďalšie poniženie: oplávajú ho, klaňajú sa pred ním akoby pred skutočným kráľom a vulgárne sa mu posmieľajú. Z niektorých antických textov, aj zo